

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 21 (348)
Anul IX
24 iunie 2018

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA A 4-A DUPĂ RUSALII

Nu toți dintre noi, poate nici unul, nu putem fi ce era eroul principal din Evanghelia de astăzi. El era sutaș, adică era mai mare peste o sută de ostași. În ziua de astăzi, să ajungi mai mare peste o sută de subordonați e greu, mai ales în armată. Trebuie multă pregătire. Nu putem să fim ce era el, adică sutaș, șef peste o sută de soldați. Putem însă avea câte ceva din ce avea el. Puterea credinței smerite, născută din dragoste.[...]

Sutașul roman era păgân, se închina la idoli, nu-L avea pe Dumnezeu cel adevărat. Dar între păgâni, ca și în ziua de astăzi, el era un om bun. Așa de bun, încât îi ajutase pe evreii din Capernaum să-și construiască biserică, sinagoga.[...]

Alteceva, însă, putem fi, din ce era el. Noi putem să îl imităm, să-l urmărim în ceea ce avea el calitativ în el. Putem să avem credința lui, putem să avem speranța lui, putem să avem iubirea pe care el a manifestat-o față de slugă și mai ales, putem să avem smerenia pe care el o avea.

Părintele Teofil Părăian de la Sâmbăta

face următoarea comparație: el avea dragoste pentru slugă, își iubea sluga. Noi nu mai suntem în vremea cu slugi, noi suntem semeni. Înseamnă că el ne îndeamnă să avem iubire pentru semenii noștri. Ne putem asemăna cu el. A avut nădejde că sluga lui, rău bolnavă, se va vindeca. A avut dragoste și a pus cuvânt pentru ea. A avut această credință. Dar cea mai mare dintre cele patru este aceasta: era smerit. Ce zice? „Doamne, zi numai cu cuvântul și sluga mea se va face sănătoasă. Și eu sunt șef și dacă-i zic unuia să se ducă, se duce; și dacă-i zic să vină, bine”. „Și Tu ești șef - o fi gândit el - și poți să alungi durerea, să alungi boala. De aceea, nu mai veni la mine acasă. Sunt om păcătos, nu mă închin Dumnezeului Celui adevărat. Știu asta, așa m-am născut eu, atâta pot să pricepe eu. Nu mai veni la mine acasă, zi numai cu cuvântul și se va face sluga mea sănătoasă”.

Față de aceste vorbe, Mântuitorul Hristos exclamă: „Nici în Israel - adică în poporul ales al lui Dumnezeu - n-am întâlnit atâta

credință”. Atâta credință a întâlnit în inima acestui păgân, acestui sutaș, încât de față cu tot poporul Mântuitorul Hristos zice că atâta credință, atâta putere a credinței, nu a întâlnit nici la poporul ales, Israel, poporul lui Dumnezeu.[...]

Pr. Nicolae Tănase
Sursa: doxologia.ro

Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, cel dintâi sfânt ocrotitor al Moldovei

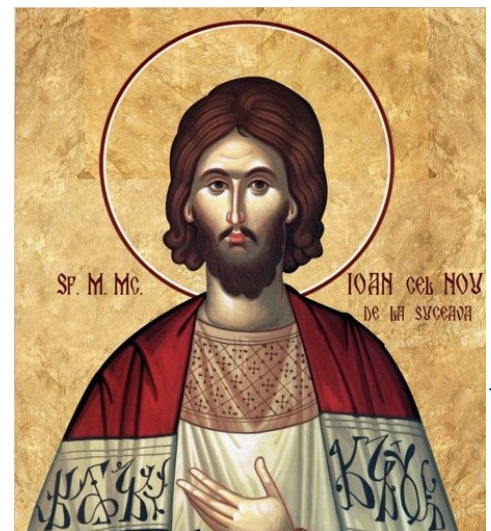
Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, ale cărui moaște se află de 600 de ani în țara noastră, s-a născut în orașul Trapezunt, în jurul anului 1300, din părinți binecredincioși și foarte iubitori de Hristos. Fiind negustor de mărfuri, ca și tatăl său, evlaviosul Ioan a plecat cu corabia din orașul natal spre Cetatea Albă de la gurile Nistrului, aflată pe atunci în stăpânirea tătarilor închinători de idoli. Pe Marea Neagră a avut mai multe discuții de credință cu un negustor venețian, anume Reiz. Dar, văzându-se biruit în cuvinte de fericitul Ioan, care mărturisese și apăra cu zel dreapta credință ortodoxă, venețianul a hotărât să se răzbune asupra lui.

Sosind în Cetatea Albă, Reiz l-a pârât pe Ioan la mai-marele cetății, cum că ar dori să se lepede de credința ortodoxă și să se închine soarelui și idoloilor păgânești. Dar Ioan, mărturisind pe Hristos cu mare tărie și curaj, a fost dat la grele chinuri și bătăi, pentru a se lepăda de adevărul Dumnezeu. Apoi, văzându-l statornic în dreapta credință și gata să-și dea viața pentru Sfânta Evanghelie, a fost și mai mult bătut și târât pe ulițele Cetății Albe, legat de coada unui cal neînvațat, până când un iudeu fanatic i-a tăiat capul cu sabia,

fiind în vârstă de numai 30 de ani. Noaptea, văzându-se cor de îngeri și făclii aprinse în jurul trupului său, sfințele lui moaște au fost luate cu cinste și așezate în biserica ortodoxă din Cetatea Albă. Aici au stat 70 de ani, făcând multe minuni și vindecări de boli.

În anul 1402, la 2 iunie, moaștele Sfântului Mucenic Ioan, numit „cel Nou”, au fost aduse cu mare cinste din Cetatea Albă de trimișii voievodului Alexandru cel Bun și au fost așezate în biserica „Mirăuților” din Suceava, vechea capitală a Moldovei, devenind astfel cel dintâi sfânt ocrotitor și grabnic ajutor al moldovenilor. În anul 1589, moaștele Sfântului Ioan de la Suceava au fost strămutate din vechea biserică domnească în noua catedrală zidită de Bogdan al III-lea, unde se află până astăzi.

După ce au stat un timp în Mitropolia din Iași, în anul 1686 moaștele Sfântului Ioan cel Nou au fost luate de oastea poloneză a lui Ioan Sobieski, împreună cu evlaviosul Mitropolit Dosoftei și cu o mare parte din tezaurul țării, și duse lângă Liov. După 97 de ani de înstrăinare, la 13 septembrie 1783 sfințele sale moaște au fost readuse cu mare cinste la Suceava și s-au așezat în vechea biserică

domnească, unde se află și astăzi.

Pomenirea lui se face în Biserica Ortodoxă Română la 2 și la 24 iunie.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan,
Patericul românesc,
Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 75-76)

Sfaturi de viață ale Părintelui Paisie Aghioritul

Părinte, sunt unii oameni, care deși au auzit multe despre Hristos, nu au de gând să se schimbe. Nu se întorc. Ce se întâmplă cu unii aceștia?

– Aceștia sunt întorși mult în cealaltă parte (în cer) și de aceea este nevoie de multă rugăciune, pentru a întoarce în partea cea bună. Dacă un om este bun și îl doare inima pentru alții, să nu te temi pentru el. Dacă de exemplu cineva bea, joacă cărți are și alte patimi și nu crede, dar când vede un sărac, se întristează, se tulbură și vrea să ajute, să nu te temi nici pentru acesta, pentru că îl va ajuta Hristos. Dar dacă cineva este nemilostiv și cu toate că are multe bunuri, persistă în nemilostivire și se împietrește și mai mult, pentru unul că acesta să te temi.

Iată, era o femeie în Austria, foarte bogată, care și-a cheltuit toată averea ei la săraci. Dădea aici dădea acolo, iar la sfârșit a rămas fără nimic. Niște cunoscuți de-ai ei au avut grijă și au dus-o la un azil de bătrâni elegant. Mergea acolo un cunoscut de-al meu și-i vorbea despre Hristos, dar aceea nu credea. „**Hai să schimbăm discuția**”, îi spunea. În cele din urmă i-a apărut Însuși Hristos, nu în vedenie, ci la arătare.

Apoi să fi văzut la ea **plâns și pocăință**.

– Cum de n-am crezut atunci când îmi vorbeai despre Hristos? spunea ea cunoscutului meu.

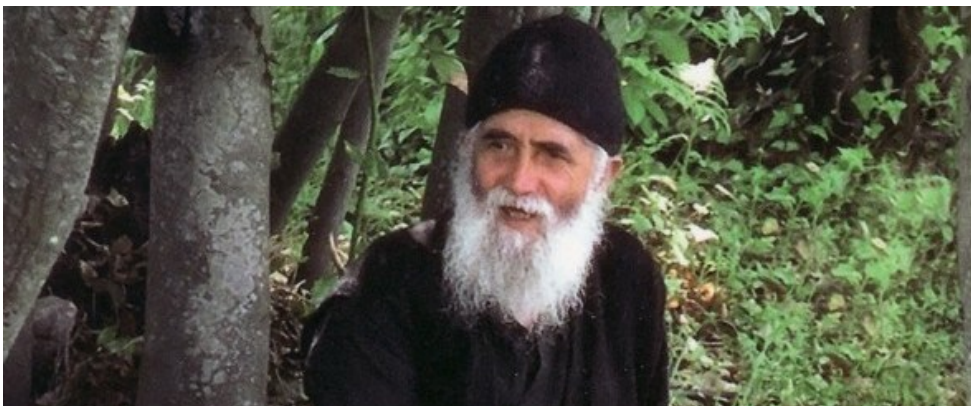
Când venea acel cunoscut al meu și-mi spunea să fac rugăciune pentru ea, e îi răspundeam: „Nu, nu fac rugăciune pentru ea deoarece ea este îndreptățită să primească ajutorul dumnezeiesc”.

Până acolo a făcut pogorământ Hristos, încât a binevoit să vină El Însuși.

Așadar să avem răbdare în boli și încercări pentru a primi o pensie fie ea cât de mică. Pentru că nimic din cele ce se întâmplă nu le îngăduie Dumnezeu dacă nu iese din ele ceva bun. Uneori **Dumnezeu îngăduie să se întâmple ceva unui om încât să fim nevoiți să-l ajutăm și astfel să scăpăm noi de ceva rău.**

Când eram la Stomio am coborât odată în Konita și mă întorceam la mănăstire încărcat cu multă greutate. Mergeam pe o cărare abruptă și strămtă și mă grăbeam să ajung repede deoarece soarele începuse să apună și nu voiam să-mi neglijez îndatoririle mele duhovnicești.

Pe la mijlocul drumului însă văd înaintea mea pe cineva cu doi cătari încărcăți cu lemne. Unul căzuse de o parte a cărării, iar celălalt de cealaltă parte. Deja omul se afla în primejdie. Era firesc să-l ajut. Așadar, l-am ajutat și i-am cărat și lemnele o bucată de drum. Omul s-a bucurat. Mi-a spus mulțumesc de o mie de ori însă și eu m-am bucurat că l-am ajutat. Am

întârziat cam vreo douăzeci de minute. Am luat-o din nou la picior. **M-ai salvat, m-ai salvat!** îmi striga acela de departe.

Dar când am ajuns în vârf ce să văd? La o distanță de douăzeci de minute de mers avusesse loc o avalanșă. Se desprinseseră niște stânci și o luaseră la vale ca aruncate din praștie târând după ele copaci și tot ce întâlneau în cale.

Atunci am înțeles că dacă nu m-aș fi oprit, aș fi fost pierdut. **Dumnezeu a iconomisit ca aceluia să-i cadă catării, că să mă izbăvesc eu.** Și pe deasupra îmi mai și mulțumea.

Atunci m-am întors înspre locul de unde venisem și am strigat: „**M-ai izbăvit! M-ai izbăvit! Mulțumesc!**”.

– **V-a auzit, Părinte?**

Nu, dar eu mi-am făcut datoria.

**„Părintele Paisie Aghioritul
e plecat să cumpere țigări!”**

Unii oameni îmi spun că sunt indignați de faptul că există multe lucruri greșite în biserică. Atunci eu le spun să întrebe o muscă: „Sunt flori în apropiere?”, iar ea le va răspunde: „Nu știu dacă sunt flori, dar acolo în mormanul acela de gunoi poți găsi toată mizeria pe care o vrei”. Și va începe să îți înșiruiească toate locurile murdare pe unde a fost. Dar dacă întrebi o albină: „Ai văzut vreun coș de gunoi prin zonă?”, ea îți va răspunde: „Coș de gunoi? Nu, n-am văzut nici unul, pe aici e plin de flori parfumate”. Și va începe să îți înșiruiească toate florile din grădină sau de pe pajiște. Vedeti voi, **musca nu știe decât unde este mizeria, în timp ce albina știe unde se găesc irișii sau zambilele.**

Iar eu am realizat că unii oameni sunt asemenea muștelor, iar alții asemeni albinelor. Cei care se aseamănă cu muștele găesc răul în orice și sunt preocupați de el. Aceștia nu văd binele din jurul lor. Dar cei ce se aseamănă cu albinele nu văd decât bine oriunde s-ar uita. Oamenii limitați gândesc și privesc totul într-o manieră greșită, în timp ce aceia care au gânduri pozitive, orice ar vedea, orice li s-ar spune,

vor gândi într-o manieră optimistă.

Odată, un student a venit la chilia mea și a bătut la ușă. Deși aveam de citit un teanc de scrisori, m-am decis să merg să văd ce vrea.

– **Ce dorești fiule? I-am întrebat.**

– Aici este chilia părintelui Paisie? Vreau să îl văd pe părinte.

– **Da, aici este, dar părintele nu e, a plecat să cumpere țigări,** i-am spus eu.

– Înseamnă că s-a dus ca să ajute pe cineva, a spus acesta cu un gând bun.

– **Nu, a mers să le ia pentru el, am spus eu. Le-a terminat pe toate și tânjea după o țigară. Pe mine m-a lăsat aici singur și nu știu când se întoarce. Dacă mai durează mult, am să plec.**

Ochii umeziți ai studentului i-au trădat emoțiile și a spus din nou cu un gând bun:

– Îl tulburăm pe părintele Paisie.

L-am întrebat:

– **De ce vrei să îl vezi?**

– Vreau doar binecuvântarea lui, mi-a răspuns.

– **Ce binecuvântare vrei de la el, naivule! E țicnit, îl cunosc bine. Nu are pic de har. Nu-ți mai pierde timpul așteptându-l să se întorcă. Va fi morocănos, s-ar putea chiar să fie beat, căci mai are și viciul acesta.**

Cu toate astea, tânărul a rămas optimist. Într-un final i-am spus:

– **Am să îl mai aștept și eu puțin, ce vrei să îi transmit?**

– Vreau să îi dau o scrisoare, a spus, dar îl aștept ca să îmi dea și binecuvântarea.

Vedeți? Oricât de multe lucruri rele i-aș fi spus, le-a privit pe toate cu ochi buni. Când i-am spus despre țigări, ochii i s-au umezit. „Cine știe”, a gândit el, „probabil s-a dus ca să ajute pe cineva”. Alții sunt educați, citesc mult, dar cu toate acestea nu gândesc precum tânărul acela! Odată ce îl contraziceai, el crea imediat o altă idee și ajungea la o concluzie chiar mai bună decât prima. Am fost uimit de această capacitate a lui! **A fost prima oară când am văzut așa ceva!**

Părintele Paisie Aghioritul